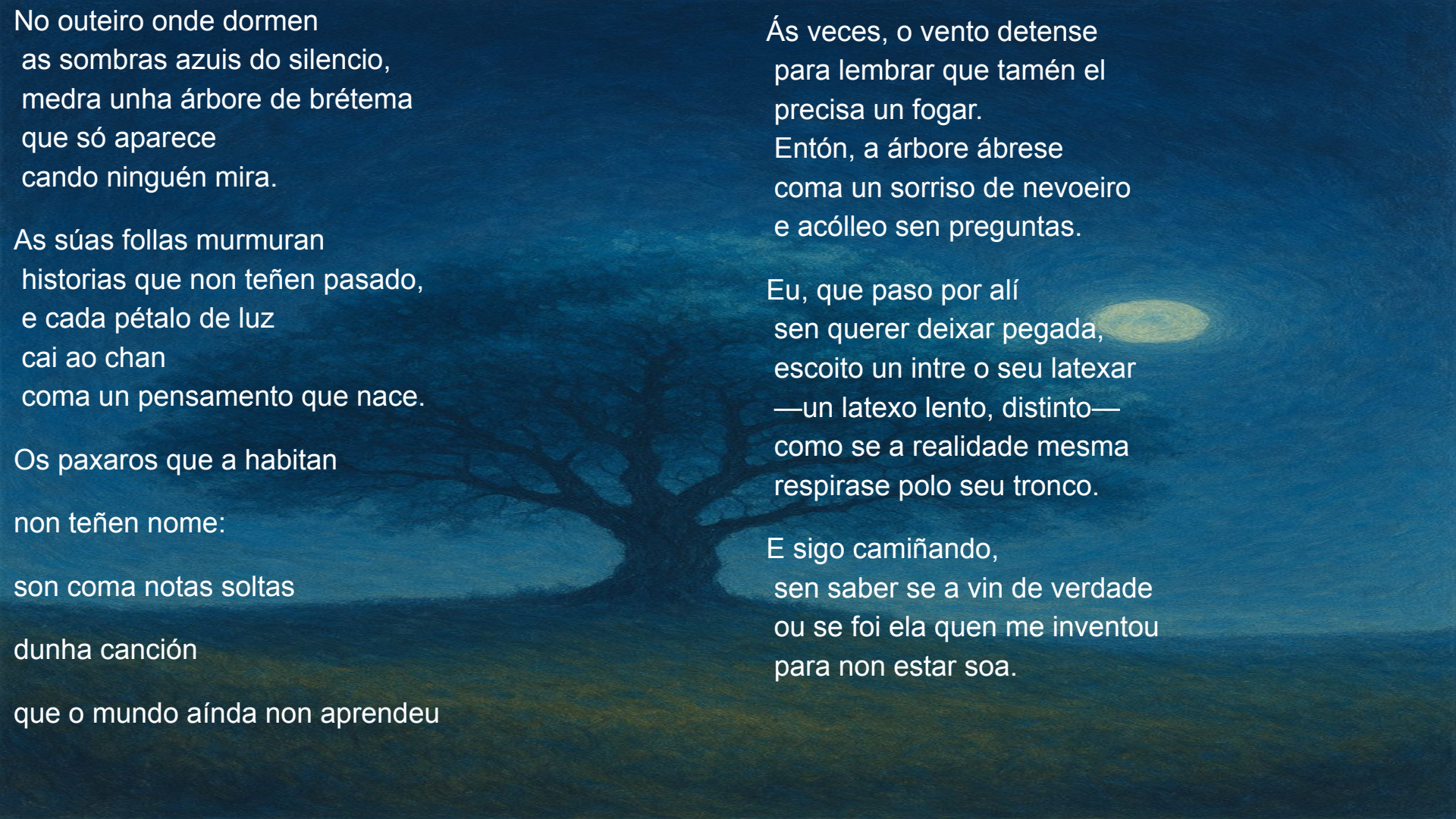

Árbore de brétema

Arman.Ali/Eldair.Ucharima.Poma/V
aleri.Duarte.Shanchez

No outeiro onde dormen
as sombras azuis do silencio,
medra unha árbore de brétema
que só aparece
cando ninguén mira.

As súas follas murmuran
historias que non teñen pasado,
e cada pétalo de luz
cai ao chan
coma un pensamento que nace.

Os paxaros que a habitan

non teñen nome:

son coma notas soltas

dunha canción

que o mundo aínda non aprendeu

Ás veces, o vento detense
para lembrar que tamén el
precisa un fogar.
Entón, a árbore ábrese
coma un sorriso de nevoeiro
e acólleo sen preguntas.

Eu, que paso por alí
sen querer deixar pegada,
escoito un intre o seu latexar
—un latexo lento, distinto—
como se a realidade mesma
respirase polo seu tronco.

E sigo camiñando,
sen saber se a vin de verdade
ou se foi ela quen me inventou
para non estar soa.